

ECE ERGÖNENÇ

İÇİMDEKİ

DESTEK YAYINLARI: 1084

EDEBİYAT: 335

ECE ERGÖNENÇ / İÇİMDEKİ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Editör: Zümrüt Bıyıklıoğlu

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Mart 2019 (2.000 Adet)

3. Baskı: Temmuz 2020

4. Baskı: Aralık 2020

5. Baskı: Mayıs 2021

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-565-6

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

ECE ERGÖNENÇ

• Aslında hiç yalnız bırakılmadık. Bir nefes kadar, yakınımdaydılar. •

İÇİMDEKİ

DESTEK
yayımları

Karan ve Karele...

"Sana güveniyorum..."

Doğru yerde, doğru zamanda olacağını

Yaşadığın her şeyin bir amaca hizmet edeceğini biliyorum...

İlerlediğin yolda sadece bir adım sonrasını bilecek

İkinci adımını boşluğa atmaya sen cesaret edeceksin

Asla yüzüstü bırakılmayacağını bilerek...

Çünkü hiç bırakılmadın.

Güven..."

BİRİNCİ GÜN

15 Mart 2023

*“Onlara bir delil de, soylarını gemiye
taşımamız ve kendileri için bunun gibi
daha nice binerleri yaratmış olmamızdır.
Dilesek onları da suda boğardık, ne
kurtaran bulunur, ne de kendileri
kurtulabilirdi.”*

Yasin 41-43

1. Bölüm

Kudüs, 15 Mart, MÖ 957

Kapı ancak içeriden açılır...

Sunaktan gelen kan, titreşen meşalelerin aydınlattığı loş avluya, mabedi çevreleyen dar kanallardan oluk oluk akıyordu. Vücut ısınıp halen kaybetmemiş sıvı köpürerek önce minik bir havuzda toplaşıyor, içindeki can soğumadan merkezdeki dar kuyudan toprağa karışıyordu. Gölgele, mabedin altın plakalarla kaplı duvarlarına vuran rahipler diz çökmüş, sağ ellerinde bulunan hançerleri sol avuçlarına saplıyor, açtıkları kesikten akan kanı iniltiyle sunağa akıtıyorlardı. Süt beyazı kıyafetlerine sıçrayan kırmızılığa gözlerinden akan huşu yüklü yaşlar karışıyordu. Bedenleri, mabedin içinden yükselen ilahinin ritmiyle sarsılıyor, arada kendini kaybetmiş bir rahibin haykıran çatlak sesi adandıkları gerçeği hatırlatıyordu:

“Tanrım, eviniz hazır!”

Mabedin batı yakasından ana girişe, ellerinde meşaleler ve emanetlerle yaklaşan kalabalığın en önündeki Süleyman, bütün ihtişamı ve görevini yerine getirmenin haklı gururu ile yavaş adımlarla ilerliyordu. Gözlerini bir noktaya sabitlemiş, hedefine az kalmıştı. Yıllarca kazandığı zaferlerine ihtişam, rüzgârı bile dize getiren gücüne güç katacaktı bu mabet. Daha da devleşecekti. Tanrı'sına teslimiyetini kanıtladığı bu gece, o da soydaşlığı hak edecek, onların arasındaki yerini alacaktı. Kendi yüceliği için mi

emek vermişti yoksa gerçekten onları onurlandırmak için miydi tüm bu yaptıkları? Durakladı.

Köşeyi dönen kalabalık artık batı sunağının önündeydi. Süleyman, kadife bordo pelerinin kalabalığı durdurmak için kaldırdı. Boğazı kesilmiş, kanı akıtılmış yüzlerce hayvanın leşi o gelmeden kaldırılmıştı. Geriye sadece kandan bir nehir kalmıştı. Taze kan kokusunu içine çekerken başını gökyüzüne kaldırdı. Daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Kurbanlardan çıkan ölüm enerjisi de onun ömrüne eklenmişti sanki. Avuçlarını sıktı. Kolunda gerilen damarlar gömleğinin altından kabarmıştı. Beyaz ipekli kumaşın altınla işlenmiş, tılsımlı sembollerine baktı ve gülmüşü. “Sözümü tuttum baba...” diye fısıldadı. Ay ışığının vurduğu kemikli esmer yüzü iradesini, bal rengi gözlerinden çıkan gurur ise zaferini yansıtıyordu. Omzuna düşen kumral saçlarına oturttuğu, değerli taşlarla süslenmiş tacının ağırlığını artık hissetmiyordu. O ağırlık, verdiği sözü değil, gücünü hatırlatıyordu. Tören başlayabilirdi.

Mabedin basamaklarını, her bir anını hafızasına kazıyarak yavaşça çıkıyordu. Bir ara durdu ve arkasına dönüp baktı. Bu da mı bir rüyaydı? Kendini inandırması gerekiyordu. Bir hatırlatıcı aradı. Gerçekle hayal arasında bir fark bulamadığı, benliğini hissedemediği ender anlardandı. Kulakları sağır eden bir sessizlik hâkimdi. Bu sessizlik de tanrıların işi olmalıydı. Doğa, insanlar, gökyüzü hatta bulutlar bile susmuş, onun başarısını izliyor olmalıydılar. Arkasından onu takip eden dazlak, altın rengi kıyafet giymiş gözcüler de onunla durakladı. Omuzlarına oturttukları tah-tirevana iki elle sarılmışlardı. Canlarını verirlerdi ama taşıdıkları emaneti vermezlerdi. Tüm bu tantana içinde gözcülerin tek dileği, emaneti güvenli alana yerleştirmek ve de bunu hemen yapmaktı.

Çünkü tutulma gerçekleşmek üzereydi. Dolunay kapanmaya başlamadan önce mührü vurmalydılar. Gözcü grubu bir adım atarak Süleyman'a ilerlemesi gerektiğini hatırlattı. Artlarından gelen mabet askerleri de onlarla birlikte ilerledi.

Diz çökmüş bekleyen rahipler Süleyman'ın avluya ayak basmasıyla yere kapandılar. Önlerinden geçen yüce kralları ve ardından taşınan Tanrı'nın emaneti bedenlerini titretiyordu. Rahipler sayıklıyorlar, bazıları heyecandan yere düşüyor, bazıları ise kapandıkları yerden başlarını kaldırmadan görebilecekleri bir açıklık yaratmaya çalışıyordu. Kalabalık, avludan geçip mabedin girişine geldiğinde Süleyman, sütunların önünde durdu. Artık Tanrı'nın evine giriyor, hududu geçiyordu. Demirden yapılmış solundaki Boaz sütununa ve sağındaki Jakin sütununa selam verdi. Güç topluyordu. Dev ahşap kapıya üç kere sert bir şekilde vurdu. Kapı ancak içeriden açılıyordu. Onlar bu mabedi terk ederlerken, içeride sonsuza kadar kalacak olanlar tarafından yine içeriden kilitlenecekti.

"Tanrı'nın dileği" diye haykırdı Süleyman, sessizliği yaran gür sesiyle.

Mabedin yüksek taş duvarlarında ilk şifre yankılanırken, kapı da yavaşça açıldı. İçeriye sadece Süleyman ve altı gözcü girebilirdi. Mabet askerleri ise bu noktadan sonra ana girişte beklemek zorundaydılar. Süleyman adımını, zemini siyah-beyaz mermer karolarla kaplı oldukça büyük olan birinci odaya attı. İyi ve kötünün; soğuk ve sıcakın; gece ve gündüzün tezatlığını barındıran, kaostan düzen kuran Tanrı'nın yoluydu burası. Yüksekliğin heybeti insana âcizliğini hatırlatırken, Süleyman hissettiği baskı ile omuzlarını düşürdü. Ana kapıyla aynı hizada bulunan ikinci dev kapıya duraklamadan ilerlediler.

Süleyman bu kapıya da üç kere kuvvetlice vurdu.

“Tanrı’nın emaneti” diye haykırdı bu kez.

Kapı, kimin açtığı belli olmayacak şekilde arka cephesinden gürültüyle açıldı. Bu kısma Süleyman bile giremeyecekti. Güvenli değildi. Bedeni, sandık açıldığında odaya sızacak yoğun madde-den kendini koruyacak kadar güçlü değildi. O güç, hâlâ ona veril-memişti. Kendi mabedinde, en önemli odaya giremeyecek oluşu-nun zayıflığını hissetti. Bu itibar ona layık görülmemişi. Kızgınlık hissetti, altdudağını ısırdı, sabredecekti. Bu odaya da girecek ka-dar güçleneceği gün gelecekti.

Altı kişilik gruptan içeriye sadece dört gözcü girdi. Omuzları-nı tahtırevandan çeken iki gözcü de Süleyman’ın yanına geçerek ikinci girişten uzaklaştı. Süleyman odayı gözleriyle hızlıca kola-çan etmeye çalıştı ama kapı dört kişilik grubun girmesiyle hemen kapandı.

2. Bölüm

İstanbul, 15 Mart 2023

İnsan, enginlerin tadına varınca artık hiçbir sığ suda barınamazdı.

“Tufan konusu, Yahudilik, Hıristiyanlık ve İslam gibi semavi dinlerin yanı sıra, birçok kültürde; çok sayıda halkın geleneğinde de bulunmaktadır. Efsanenin coğrafi yaygınlığına bakarsak bu felaketin mitolojik bir hikâyeden çok, unutulmuş bir tarihin geleceğe aktarılma çabası olduğunu söyleyebiliriz.” Beyaz gömleğinin kollarını sıvarken kapıyı çalmadan, aceleyle, düşer gibi tökezleyerek amfiye giren Nefes’e döndü Faik. Kırklı yaşların ortasında, her gün tıraş olduğunu belli eden parlak, kaygansı cildi ve yüzüne ciddiyet katması için takıldığı belli olan okuma gözlüğüyle yaşından oldukça küçük gösteriyordu. Dostlarının yanında bile bozamadığı istemsiz ciddiyeti ve koruduğu sessizlik kalkanı bir tek Nefes’e işlemiyordu. Nefes’in yerine geçmesini beklerken uzun boyuna orantılı, ince kemikli ellerini beline koydu, pencereye doğru ilerledi, önünde uzanan muhteşem Boğaz manzarasına baktı.

Manzaradan gözünü kaçırmak zorunda hissediyordu kendini. Doğduğu şehirden kaçışın onu ne denli yorduğunu ve tüm unutmaya çalıştıklarını, bu görüntünün nefes kesici güzelliğine duyduğu acı veren özlem sayesinde idrak ediyordu hep. Gidişi, ona rahatlama ya da huzur hissi vereceğine, kendini daha da küçük

hissettirmişti. İnkâr etmek yerine fikirlerini özgürce yaşayabileceğini düşünmüştü yurtdışında, çünkü bilim dışında başka hiçbir düşünceyle savaşılabilecek gücü kendinde bulamıyordu. Yaptığı araştırmalara ve sıra dışı çözümlerine yöneltilecek ezici, alaycı ve yobaz eleştiriler karşısında, anlaşılamayacağı için zaman kaybı olarak gördüğü savunma ve kanıtlama arzusunun dindirmiş, belli kalıplar dışına çıkamayan dar görüşlü çevreden uzaklaşmayı seçmişti. Bilgi için savaşmaktan vazgeçmişti. Amacından uzaklaşmak, yıldırılmak, diğerlerine benzemekten korkuyordu. Bugüne kadar yazılmış, inanılmış, geleneksel tarihin değişmesi gerektiğine inanıyordu. Her an yeni verilerle genişleyen ve değişen tarihin güncel bulgularla baştan yazılması gerektiğini anlatmayı denemiş, dinsel ve töresel yıkılmaz duvarlara çarpmasıyla imkânsız bir uğraş içinde olduğunu anlamış, icra ettiği mesleğine duyduğu saygıdan ve gerçeğe duyduğu açlıktan yurtdışındaki üniversitelere başvurmuştu. Şimdi, geçici de olsa profesör olarak geldiği üniversitesinde, öğrencilerine tüm gerçekleri, sözlerini mühürlemeden dile getirebilecek olmanın verdiği heyecanla bildiği her şeyi aktarmak istiyordu.

Hâlâ pencereden dışarı bakarken ezberlenmiş cümlelere devam etti Faik:

“Sümerlerde Tufan, insanlık tarihinin en büyük felaketlerinden biri olarak hatırlanmaktadır. Ayrıca Platon’un eserlerinde batan bir uygarlıkla ilgili iki diyalog bulunmaktadır. Anlatımlar oldukça benzerdir çocuklar. Buraya kadar klasik anlatımla geldik. Peki, bu anlatımlardaki detay nedir?”

Geçmişten uzaklaşıp, vakum gibi enerjisinin içine çekilen gençlerin gözlerinden fışkıran merakın ve sorgunun ışığında, amfi içinde dolaşmaya başladı. Ayakkabısının, altı boşalmış ahşap zeminde

çıkardığı sestten başka çıt yoktu salonda. Gerçek bir dinleyici kitlesinin dış dünyadan yalıtılmış dikkatine hitap etmek, kadim zamanların gerçeklerini aktarmak isteyen çabasını artırıyordu çünkü o bir aktarıcıydı.

“Tufan’ın sebebi, tanrıların kızması... Olayın gelişimi ve sonuç olarak tanrıların geri dönüşü, semavi dinlerde ve din öncesi dönemlerdeki tabletlerde de aynı. Peki, kim bu kızan tanrı veya tanrılar? Semavi dinlerde tek bir yaratıcıdan bahsedilip inanılırken, Tufan ile ilgili bölümlerdeki ayet ve bildirimlerde tanrıdan neden çoğul bahsedilmiş?”

Temelinde cezalandırılma korkusuyla Yaradan’dan gelen kitapları bile okumaya çekinen insanoğlu, sorgulamadan, kulaktan dolma bilgilerle inançlarını yaşarken, sarsılmaz imanlarıyla aslında gerçeklerden çok uzak olduklarının farkında bile değillerdi. Körü körüne inanç, aslında anlatılmak istenilenin önüne geçen bir korkuydu. Altyapısı korku olan hiçbir olgu, sorgulayan insanın beyininden sağ çıkamazdı. Bazen en büyük gerçekler sorgulanması yasak olan kutsalların arkasında saklanırdı.

Ellerini dinleyicilerinin düşüncelerini hızlandırmaları için birbirine çarptı, neşesi yerine gelmişti. Sınıfın girişine, hemen kapının kenarındaki ilk sıraya konmuş gibi oturan Nefes’le göz göze geldiler.

Öğrencilerini klasik olmayan anlatımlarıyla her zaman sarsan Faik, baskılanmış sınırları geçmekten korkmayan, sarsılmaz sanılan sistemlerin kolonlarında çatlaklar oluşturan sorgusu ile yeniden inşa ediyordu bilinçlerini. Ruhlarının derinine atacağı bir şüphe tohumunun yol açacağı sorgular, sorunun cevabını bulana kadar genişletecekti onları. Biliyordu. Halihazırda sunulanın tembel kabulü dışına çıkarak açılmaya başlayan zihin, enginlerin tadına varınca artık hiçbir sığ suda barınamazdı.